

**Fericirea
începe azi**

Jamie McGuire

Fericirea începe azi

TREI

Traducere din engleză și note de
Shauki Al-Gareeb

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © JustinMcClure.tv

Director Producție:
Cristian Claudiu Căban

Redactor:
Domnica Drumea

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Lorina Chițan
Sinziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE
Fericirea începe azi / Jamie McGuire ; trad.: Shauki
Al-Gareeb. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-735-6

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Beautiful Disaster
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2011 by Jamie McGuire

© Editura Trei, 2013
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Fanilor,
a căror dragoste pentru o poveste
s-a transformat într-o dorință
care se află acum în mâinile voastre.*

|

STEAGUL ROȘU

În încăpere, totul urla că n-aveam ce să caut acolo. Scările erau pe cale să se năruie, clienții gălăgioși stăteau umăr la umăr, iar atmosfera era un amestec de sudoare, sânge și mucegai. Glasurile se estompau strigând întruna cifre și nume, iar brațele se agitau, trecând banii dintr-o parte într-alta și gesticulând pentru a comunica, acoperind zgomotele. M-am strecurat prin mulțime, ținându-mă aproape de prietena mea cea mai bună.

— Abby, ține-ți banii în portofel! mi-a strigat America.

Zâmbetul ei generos strălucea până și în lumina slabă.

— Stai pe-aproape! Va fi și mai rău odată ce începe! a strigat Shepley pentru a acoperi larma.

America l-a apucat de mână, apoi pe mine, în timp ce Shepley ne conducea prin marea de oameni.

Mugetul ascuțit al unui megafon a străpuns aerul plin de fum. Sunetul m-a speriat, făcându-mă să tresar; m-am uitat în jur, căutând sursa acestuia. Un bărbat stătea în picioare pe un scaun din lemn, ținând într-o mână un teanc de bani, iar în cealaltă megafonul. A ridicat aparatul și a început să vorbească:

— Bine ați venit la baia de sânge! Dacă ești în căutarea cursului de economie pentru începători... prietene, ai nimerit într-un loc al naibii de greșit! Dacă ești în căutarea Cercului, atunci aici e Mecca! Numele meu este Adam. Eu fac regulile și stabilesc lupta. Pariurile se încheie odată ce adversarii sunt în ring. N-aveți voie să atingeți luptătorii, să-i ajutați, să schimbați pariurile, să năvăliți în ring. Dacă încălcați aceste reguli, luați bătaie de vă pișați pe voi și sunteți dați afară fără să mai vedeți vreun ban! E valabil și pentru voi, doamnelor! Așadar, băieți, nu încercați nicio șmecherie!

Shepley a clătinat din cap.

— Doamne, Adam! a strigat el spre prezentator, încercând să acopere hărmălaia și, în mod evident, dezaprobând cuvintele pe care prietenul lui alesese să le folosească.

Inima îmi bubuia în piept. Îmbrăcată cu un cardigan roz din cașmir și cu cercei de perle în urechi, mă simțeam ca o învățătoare de la țară pe plajele din Normandia. Față de America făcusem promisiunea că voi rezista la orice avea să se întâmple, dar, odată ajunsă acolo, am simțit nevoia imperioasă să mă agăț cu ambele mâini de brațul ei cât o scobitoare. N-aveam să fiu în niciun fel de pericol, dar mă aflam într-un subsol, laolaltă cu aproximativ cincizeci de studenți beți, fixați pe vărsare de sânge și pe capital, și nu eram pe deplin convinsă că aveam șanse să scăpăm de acolo vii și nevătămați.

După ce America l-a cunoscut pe Shepley la întrunirea de orientare a bobocilor, a început să-l însoțească adesea la luptele secrete ținute în diferite subsoluri ale Universității Eastern. Fiecare eveniment se desfășura într-un alt loc și era ținut secret până cu o oră înainte de luptă.

Deoarece mă învăTEAM în niște cercuri mai cuminți, am fost surprinsă să aflu despre lumea subterană de la Eastern; dar Shepley știa despre asta încă de dinainte să se fi înscris. Travis, vărul și colegul de cameră al lui Shepley, participase la prima sa luptă cu șapte luni în urmă. Ca boboc, s-a zvonit despre el că era cel mai mortal competitor pe care Adam îl văzuse în cei trei ani de când crease Cercul.

Trecând în anul al doilea, Travis era de neînving. Împreună, Travis și Shepley își plăteau lesne chiria și facturile din câștiguri.

— În această seară avem un nou șalanger! Marek Young, starul universitar al luptelor de la Eastern!

Au urmat ovații, iar atunci când Marek a intrat în încăpere, mulțimea s-a despărțit asemenea Mării Roșii. S-a eliberat un spațiu circular, iar mulțimea a fluierat, a huiduit și l-a tachinat pe competitor. Acesta a țopăit în sus și în jos și și-a flexat gâtul dintr-o parte într-alta; chipul său era sever și concentrat. Hărmălaia produsă de mulțime s-a redus până la un zgomot monoton, iar când muzica a izbucnit din difuzoarele imense din cealaltă parte a încăperii, mi-am acoperit urechile cu mâinile.

— Următorul nostru luptător nu are nevoie de prezentare, dar, fiindcă mă sperie de moarte, am să-i fac oricum una! Băieți, tremurați în ghetе, fetelor, scoateți-vă chiloții! Vi-l prezint pe: Travis „Mad Dog“ Maddox!

Publicul a fost cuprins de delir când Travis a apărut în cadrul ușii aflate pe peretele opus. Și-a făcut intrarea, la bustul gol, relaxat și lipsit de afectare. A pășit în mijlocul cercului de parcă își făcea apariția la o nouă zi de muncă. Când și-a ciocnit pumnii strânși de încheieturile degetelor lui Marek, mușchii i s-au încordat sub pielea tatuată. Travis s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Marek, iar luptătorul s-a forțat să-și păstreze expresia serioasă. Marek stătea față-n față cu Travis, privind-se în ochi. Expresia lui Marek era ucișătoare; Travis părea întru câtva amuzat.

Bărbații au făcut câțiva pași înapoi, iar Adam a dat semnalul la megafon. Marek a adoptat o poziție defensivă, iar Travis a atacat. Stăteam pe vârfuri când mi-am pierdut câmpul de vizibilitate, înclinându-mă când într-o parte, când într-alta pentru a vedea mai bine. Am mai înaintat câțiva centimetri, strecurându-mă prin mulțimea care urla. Primeam coate între coaste și eram izbită cu umerii, clătî-nându-mă în toate părțile ca o bilă. Creștetele lui Marek și Travis au devenit vizibile, așa încât am continuat să-mi fac loc înainte.

Când în cele din urmă am ajuns în față, Marek l-a apucat pe Travis cu brațele lui groase și a încercat să-l arunce la pământ. Când Marek s-a aplecat executând mișcarea, Travis l-a izbit în față cu genunchiul. Înainte ca Marek să se poată dezmetici, Travis s-a lăsat peste el, pumnii lui lovind întruna fața însângerată a lui Marek.

În braț mi s-au înfipt cinci degete, iar eu am sărit ca arsă.

— Ce dracu' faci, Abby? m-a întrebat Shepley.

— Nu văd de-acolo din spate! am strigat.

M-am întors exact la timp să văd cum Marek a lansat un croșeu. Travis s-a răsucit, iar preț de o clipă am crezut că a parat o altă lovitură, dar el a făcut o rotație completă, izbindu-l pe Marek cu cotul drept în nas. Sângele m-a stropit pe față și mi-a pătat cardiganul. Marek a căzut pe podeaua din beton cu o bufnitură și, timp de o fracțiune de secundă, în încăpere s-a lăsat o liniște deplină.

Adam a aruncat o bucată stacojie de pânză peste trupul fără vlagă al lui Marek, iar mulțimea a explodat. Banii treceau iar din mână în mână, iar expresiile erau împărțite între îngâmfare și frustrare.

Eram împinsă de cei care veneau și plecau. De undeva din spate, America m-a strigat pe nume, însă eu eram fascinată de dâra de roșu care mi se întindea de pe piept până la talie.

O pereche de bocanci greoi s-au oprit în fața mea, atrăgându-mi atenția spre podea. Mi-am ridicat privirea; jeansi pătați de sânge, un abdomen frumos sculptat, un piept dezgolit, tatuat, scaldat de transpirație și, în cele din urmă, o pereche de ochi căprui, frumoși și calzi. Cineva m-a împins din spate, însă Travis m-a prins de braț înainte să cad.

— Hei! Dați-vă înapoi de lângă ea!

Travis s-a încruntat, îmbrâncindu-i pe toți cei care se apropiau de mine. Expresia lui fermă s-a topit într-un zâmbet la vederea bluzei mele, apoi mi-a tamponat fața cu un prosop.

— Scuze pentru asta, Pigeon.

Adam l-a bătut ușor pe Travis peste ceafă.

— Hai, Mad Dog! Ai niște mălai care te-așteaptă!

El nu și-a luat ochii de la mine.

— Îmi pare al naibii de rău pentru pulover. Ți stă bine cu el.

În clipa următoare a fost înconjurat de fani, dispărând așa cum apăruse.

— La ce ți-a fost mintea, proasto? a țipat America, trăgându-mă de braț.

— Am venit aici să văd o luptă, nu-i așa? i-am zâmbit eu.

— Abby, tu nici măcar n-ar trebui să te afli aici, m-a certat Shepley.

— Și nici America, i-am spus eu.

— Ea n-a încercat să sară în ring!

Shepley s-a încruntat.

— Să mergem!

America mi-a zâmbit și m-a șters pe față.

— Abby, ești așa o pacoste! Dumnezeuule, te iubesc!

M-a luat cu brațul pe după gât și ne-am croit drum în sus, pe scări, ieșind în noapte.

America a intrat după mine în dormitor și a zâmbit batjocoritor spre Kara, colega mea de cameră. Mi-am scos imediat cardiganul pătat de sânge, aruncându-l în coșul de rufe murdare.

— Greșos. Unde ai fost? m-a întrebat Kara din patul ei.

M-am uitat la America, iar ea a ridicat din umeri.

— Hemoragie nazală. N-ai văzut încă niciuna din faimoasele hemoragii nazale ale lui Abby?

Kara și-a împins ochelarii pe nas și a clătinat din cap.

— O! Vei vedea.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi a închis ușa în urma ei. În mai puțin de un minut, mobilul meu a început să sune. Ca de-obicei, America mi-a trimis un mesaj la numai câteva secunde după ce ne-am despărțit.

rămân c shep ne vdm mâine regină a ringului

Am privit cu coada ochiului spre Kara, care se uita la mine de parcă în orice clipă mi-ar fi putut țâșni sângele pe nas.

— Glumea, i-am spus.

Kara a încuviințat, dând din cap cu indiferență, apoi s-a uitat la grămada de cărți de pe cearșaful ei.

— Cred că am să fac un duș, i-am spus, înșfăcând un prosop și trusa de toaletă.

— Eu voi anunța presa, a glumit Kara, fără să-și ridice privirea.

A doua zi, Shepley și America mi s-au alăturat la masa de prânz. Intenționasem să stau singură, dar pe când cantina se umplea de studenți, scaunele din jurul meu erau ocupate fie de colegii din frăția lui Shepley, fie de membrii echipei de fotbal. Unii dintre ei fuseseră prezenți la luptă, dar niciunul n-a menționat nimic despre experiența mea de pe marginea ringului.

— Shep! a strigat o voce în trecere.

Shepley a dat din cap, iar America și cu mine ne-am întors amândouă și l-am văzut pe Travis așezându-se pe un scaun în celălalt capăt al mesei. Era urmat de două blonde voluptuoase, cu trupuri ca niște clepsidre, purtând tricouri Sigma Kappa. Una dintre ele s-a așezat în poala lui Travis, cealaltă lângă el, pipăindu-i tricoul.

— Cred că tocmai îmi vine să vomit, a murmurat America.

Blonda din brațele lui Travis s-a întors către America.

— Am auzit asta, târfo!

America a înșfăcat chifla și a aruncat-o peste masă, ratând cu puțin chipul fetei. Înainte ca fata să poată să mai spună ceva, Travis și-a desfăcut genunchii, trimițând-o grămadă la podea.

— Au! a scâncit ea, privind în sus la Travis.

— America este prietena mea. Lex, trebuie să-ți găsești altă poală.

— Travis! s-a smiorcăit ea, ridicându-se în picioare.

Travis și-a văzut de farfuria lui, ignorând-o. Fata s-a uitat la sora ei și a pufnit, apoi au plecat amândouă, ținându-se de mână.

Travis a făcut cu ochiul spre America și, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, și-a vârât în gură încă o îmbucătură. Atunci am observat o mică tăietură la sprânceană lui. A făcut schimb de priviri cu Shepley, după care a început o conversație cu unul dintre fotbaliștii așezați în fața lui.

În pofida faptului că mulțimea de studenți se împușinase, America, Shepley și cu mine am mai întârziat pentru a discuta planurile de weekend. Travis a dat să plece, dar s-a oprit la capătul mesei ocupat de noi.

— Ce e? a întrebat Shepley cu voce tare, ducând mâna la ureche.

Încercam să-l ignor pe cât de mult posibil, dar, când mi-am ridicat privirea, am observat că Travis se zgâia la mine.

— O cunoști, Trav. E prietenă foarte bună cu America. A fost aseară cu noi, a precizat Shepley.

Travis mi-a zâmbit și eu am presupus că era expresia lui cea mai fermecătoare. Emană sex și rebeliune cu părul lui șaten, ciufulit și cu brațele lui tatuate, iar eu mi-am dat ochii peste cap la încercarea lui de a mă ademini.

— De când ai tu o prietenă foarte bună, Mare? a întrebat-o Travis.

— Încă din clasa întâi, i-a răspuns ea, zâmbind către mine. Travis, ai uitat? Tu i-ai distrus puloverul.

Travis a zâmbit.

— Eu distrug o mulțime de pulovere.

— Greșos, am murmurat eu.

Travis a răsucit scaunul de lângă mine și s-a așezat, punându-și brațele în față.

— Așadar, tu ești Pigeon?

— Nu, i-am trântit-o eu. Am un nume.

A părut amuzat de felul în care îl priveam, ceea ce n-a făcut decât să mă enerveze și mai tare.

— Ei bine? Ce e? l-am întrebat.

Am mușcat din ultimul măr de pe țepușa din farfuria mea, ignorându-l.

— Atunci Pigeon să fie, a ridicat el din umeri.

Am aruncat o privire spre America, iar apoi m-am întors spre Travis.

— Încerc să mănânc...

Travis a acceptat provocarea pe care i-o oferisem.

— Numele meu este Travis. Travis Maddox.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știi cine ești.

— Știi, da? a întrebat Travis, ridicând din sprânceana rănită.

— Nu te flata singur. E greu să nu remarci când cincizeci de bețivi îți cântă numele.

Travis s-a îndreptat puțin de spate.

— Mi-a ajuns.

Mi-am dat iar ochii peste cap, iar Travis a chicotit.

— Ai un tic nervos?

— Un *ce*?

— Un tic nervos. Îți tot dai ochii peste cap.

A râs din nou când i-am aruncat o căutătură urâtă.

— Deși sunt niște ochi uimitori, a spus, aplecându-se la vreo câțiva centimetri de fața mea. Totuși, ce culoare au? Cenușii?

M-am uitat în jos, la farfuria mea, lăsând șuvițele lungi ale părului meu de culoarea caramelului să creeze o perdea între noi. Nu-mi plăcea felul în care mă făcea să mă simt, când era atât de aproape. Nu voiam să fiu precum celelalte zeci de fete de la Eastern, care roșeau în prezența lui. Nu voiam *deloc* ca el să mă tulbure în acest fel.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap, Travis. Ea e ca și sora mea, l-a avertizat America.

— Iubito, a spus Shepley. Tocmai i-ai zis nu. Acum n-o să se mai oprească niciodată.

— Nu ești genul ei, a încercat ea.

Travis s-a prefăcut jignit.

— Ba sunt genul tuturor!

L-am privit cercetător și am zâmbit.

— A! Un zâmbet. La urma urmelor, nu sunt un ticălos nenorocit, a spus el, făcându-mi cu ochiul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Pigeon.

A înconjurat masa și s-a aplecat spre America să-i șoptească ceva la ureche.

Shepley a aruncat cu un cartof prăjit înspre vârul său.

— Trav, ia-ți buzele din urechea prietenei mele!

— Sprijin! Ne sprijinim reciproc!

Travis a mers cu spatele, având mâinile ridicate într-un gest de nevinovăție.

L-au urmat câteva fete, chicotind și trecându-și degetele prin păr pentru a-i atrage atenția. Travis le-a deschis ușa, iar ele aproape că au chițăit de încântare.

America a râs.

— O, nu! Abby, ai dat de belea!

— Ce-a spus? am întrebat-o, prudentă.

— Vrea să i-o duci în apartament, nu? a zis Shepley.

America a încuviințat, iar el a clătinat din cap.

— Abby, tu ești o fată isteată. Îți spun de la bun început, dacă îți pierzi capul ca o proastă și apoi sfârșești prin a te enerva din cauza lui, să nu dai vina pe mine și pe America, bine?

I-am zâmbit.

— Shep, n-am să-mi pierd capul din cauza lui. Ți se pare că arăt ca vreuna dintre gemenele Barbie?

— Ea n-o să-și piardă capul din cauza lui, l-a asigurat America, mângâindu-l pe braț.

— Mare, ăsta nu e primul meu rodeo. Știi de câte ori mi-a făcut necazuri pentru că a petrecut o noapte cu cea mai bună prietenă? Brusc, va fi un conflict de interese să se întâlnească cu mine, căci înseamnă că fraternizează cu dușmanul! Abby, a zis el, uitându-se la mine, să nu-ți treacă prin cap să-i spui lui Mare că nu poate să vină la mine sau să se întâlnească cu mine fiindcă tu ți-ai pierdut mințile pentru rahaturile lui. Consideră-te avertizată.

— Nu e necesar, dar mulțumesc, i-am spus eu.

Am încercat să-l asigur pe Shepley cu un zâmbet, dar pesimismul lui era alimentat de toți anii în care avusese de suferit din pricina isprăvilor lui Travis.

America mi-a făcut cu mâna, plecând cu Shepley, în timp ce eu mă întorceam la cursurile de după-amiază. Am mijit ochii din cauza soarelui strălucitor, apucând bretelele rucsacului meu. Eastern era exact cum sperasem să fie; de la sălile de clasă mai mici până la chipurile necunoscute. Pentru mine era un nou început; puteam, în sfârșit, să merg undeva fără să aud șușotitul celor care știau — sau credeau că știu — câte ceva despre trecutul meu. Mergând spre sala mea de curs, eram aidoma celorlalți boboci cu ochii mari, dornici să învețe; nimeni nu se holba, nu existau zvonuri, nici compasiune și nici judecată. Doar iluzia a ceea ce voiam ca ei să vadă: o Abby Abernathy îmbrăcată în cașmir și care nu era proastă.

Mi-am lăsat rucsacul pe podea și m-am prăbușit pe scaun, aplecându-mă pentru a-mi scoate laptopul din geantă. Când m-am ridicat, Travis tocmai se strecura pe locul de alături.

— Bun. Poți să iei notițe și pentru mine, mi-a spus el.

Ronțăia un capăt de creion și îmi oferea, fără îndoială, cel mai fermecător zâmbet al său.

I-am aruncat o privire plină de dezgust.

— Nici măcar nu ești la cursul ăsta.

— Pe dracu' nu sunt. De obicei stau acolo, mi-a spus, arătând cu capul spre fundul sălii de curs.

Un grup mic de fete se zgâia la mine, iar eu am observat un scaun liber în mijlocul lor.

— N-am să iau notițe pentru tine, i-am spus, pornindu-mi computerul.

Travis s-a aplecat atât de tare, încât îi simțeam respirația pe obraz.

— Iartă-mă... te-am jignit cu ceva?

Am oftat, clătinând din cap.

— Atunci, care e problema ta?

Mi-am păstrat tonul vocii coborât.

— N-am să mă culc cu tine. Așa că ar trebui s-o lași baltă.

Înainte să-mi răspundă, pe față i s-a lățit un zâmbet.

— Nu ți-am cerut să te culci cu mine.

A ridicat ochii în tavan de parcă se gândea.

— Nu-i așa?

— Nu sunt una dintre gemenele Barbie sau vreuna dintre fanele tale de-acolo, i-am spus, aruncându-le o căutătură urâtă fetelor din spatele nostru. Nu sunt impresionată de tatuajele tale sau de farmecul tău masculin, sau de indiferența ta forțată, așa încât poți să nu te mai străduiești, bine?

— Bine, Pigeon.

Era enervant de impenetrabil la lipsa mea de politețe.

— Ce-ar fi să vii și tu diseară cu America?

Am surâs batjocoritor la invitația lui, dar el s-a aplecat și mai tare spre mine.

— Nu încerc să ți-o trag. Pur și simplu vreau să ieșim.

— *Să mi-o trași?* Cum de reușești să te culci cu cineva când vorbești în felul ăsta?

Travis a izbucnit în râs, scuturând din cap.

— Vino, totuși! Jur că nici măcar n-o să flirtez cu tine.

— Am să mă mai gândesc.

A intrat profesorul Chaney și Travis s-a întors cu fața spre catedră. Buzele îi rămăseseră arcuite într-un zâmbet, ceea ce făcea ca gropița din bărbie să-i dispară. Cu cât zâmbea mai mult, cu atât mai mult așa fi vrut să-l urâsc, și totuși era exact lucrul care făcea să fie imposibil să-l urâsc.

— Cine îmi poate spune care președinte a avut o nevastă care privea cruciș, un caz clar de urătenie cumplită? a întrebat Chaney.

— Vezi să notezi asta, mi-a șoptit Travis. Va trebui s-o știi la interviurile pentru angajare.

— Ssst! i-am spus, tastând la calculator toate vorbele lui Chaney.

Travis a rânjit și s-a relaxat în scaunul lui. Pe măsură ce ora înainta, el alterna căscatul cu aplecatul peste brațul meu pentru a privi spre monitor. Am făcut un efort susținut pentru a-l ignora, dar apropierea de el și de mușchii care ieșeau în relief pe brațul lui îngreuna lucrurile. A tot tras de curelușa de piele neagră de la încheietura mâinii sale până ce Chaney ne-a dat drumul.

M-am grăbit să ies pe ușă și să străbat holul în viteză. Tocmai când eram convinsă că mă aflu la distanța potrivită pentru a fi în siguranță, m-am trezit cu Travis Maddox lângă mine.

— Te-ai mai gândit? m-a întrebat el, punându-și ochelarii de soare.

O brunetică s-a oprit în fața noastră, cu ochii larg deschiși și plină de speranță.

— Bună, Travis, a cântat ea vioi, jucându-se cu părul.

M-am oprit, îngreșată de tonul ei mios, apoi am depășit-o. O mai văzusem și până atunci, vorbind normal, în spațiile comune ale căminului de fete Morgan Hall. Vocea ei sunase mult mai matură acolo, și mă întrebam de ce credea ea că lui Travis avea să i se pară atrăgătoare o voce de țânc. Fata a mai trâncănit o vreme, pe o octavă mai înaltă, până ce el a ajuns din nou lângă mine.

Scoțând o brichetă din buzunar, și-a aprins o țigară și a suflat un nor gros de fum.

— Unde rămăsesem? A, da... tu te gândeai.

Am făcut o mutră.

— Ce tot spui tu acolo?

— Te-ai gândit dacă vii?

— Dacă spun da, renunți să mă mai urmărești?

S-a gândit la propunerea mea și apoi a încuviințat, dând din cap.

— Da.

— În cazul ăsta, vin.

— Când?

Am oftat.

— Diseară. Vin diseară.

Travis a zâmbit și s-a oprit din mers.

— Perfect. Așadar, Pigeon, ne vedem diseară! a strigat el după mine.

Am dat colțul și am văzut-o pe America stând cu Finch în fața dormitorului nostru. Noi trei sfârșiserăm prin a nimeri la aceeași masă la orientarea bobocilor și am știut că el va fi cea de-a treia roată la mașinăria noastră bine unsă. Nu era prea înalt, dar oricum avea peste 1,75, cât aveam eu. Ochii lui rotunzi contrastau cu fața slabă și prelungă, iar părul oxigenat era de obicei pieptănat cu creastă în față.

— Travis Maddox? Dumnezeu, Abby, de când ai început să pescuiești la mare adâncime? m-a întrebat Finch, privindu-mă dezaprobat.

America și-a întins guma din gură într-un fir lung.

— Nu faci decât să înrăutățești lucrurile dacă îl alungi. Nu e obișnuit cu asta.

— Și ce sugerezi? Să mă culc cu el?

America a ridicat din umeri.

— Economisești timp.

— I-am spus că vin diseară.

Finch și America au făcut schimb de priviri.

— Ce e? Mi-a promis că nu se mai ține după mine dacă spun da. Diseară vă duceți acolo, nu?

— Păi, da, a răspuns America. Chiar vii?

Am zâmbit și am trecut pe lângă ei, intrând în dormitor, întrebându-mă dacă Travis avea să se țină de promisiunea de a nu flirta. Nu era greu să-ți dai seama cum gândea el; mă vedea fie ca pe o provocare, fie suficient de neatrăgătoare pentru a fi o bună prietenă. Nu eram sigură care m-ar fi deranjat mai tare.

Patru ore mai târziu, America ciocănea la ușa mea. Nu s-a putut abține atunci când am ieșit pe hol.

— Dezgustător, Abby! Arăți ca un boschetar.

— Perfect, i-am spus, zâmbind la înfățișarea mea.

Părul îmi era adunat într-un coc neglijent. Îmi ștersesem machiajul de pe față, iar lentilele de contact le înlocuisem cu ochelari cu rame negre, dreptunghiulare. Îmbrăcată cu un tricou rufos și cu o pereche de pantaloni de trening, tropăiam într-o pereche de șlapi. Ideea îmi venise cu câteva ore în urmă: oricare ar fi fost varianta, să fiu neatrăgătoare era cel mai bun plan. În mod ideal, lui Travis avea să-i piară cheful și va renunța la insistența lui ridicolă. Dacă era în căutarea unei amice, eu încercam să fiu cât mai dizgrațioasă pentru ca el să-și dorească să nu fie văzut în compania mea.

America a deschis geamul portierei și și-a scuipat guma.

— Ești atât de stridentă. De ce nu te tăvălești prin rahat de câine, ca să-ți completezi ținuta?

— Nu încerc să impresionez pe nimeni, i-am spus.

— Evident.

Am tras în parcare complexului de apartamente unde locuia Shepley și am urmat-o pe America pe scări. Shepley a deschis ușa și a început să râdă în hohote când m-a văzut.

— Ce-ai pățit?

— Încearcă să nu impresioneze, a spus America.

America a intrat după Shepley în cameră. Ușa s-a închis și eu am rămas singură, simțindu-mă nelalocul meu. M-am așezat pe fotoliul aflat cel mai aproape de ușă și mi-am azvârlit șlapii din picioare.

Apartamentul lor era mai plăcut din punct de vedere estetic decât clasică văgăună de burlac. Pe pereți se găseau previzibilele postere cu femei pe jumătate goale și semne de circulație furate, dar era curat, mobila era nouă, iar mirosul de bere stătută și de haine murdare era absent.

— Era și timpul să apăreți, a spus Travis, lăsându-se să cadă pe canapea.

Am zâmbit și mi-am împins ochelarii mai bine pe nas, așteptând ca el să dea înapoi din pricina înfățișării mele.

— America a avut o lucrare de terminat.

— Apropo de lucrări, ați început-o deja pe cea de la istorie?
Nici măcar n-a clipit la vederea părului meu încâlcit, iar mie nu mi-a plăcut reacția lui.

— Tu ai început-o?

— Am terminat-o în după-amiaza asta.

— Dar trebuie să le predăm de-abia miercurea viitoare, am spus eu, surprinsă.

— Am tras tare. Cât de greu poate să fie să faci un eseu de două pagini despre Grant?

— Cred că sunt genul care amână.

Am ridicat din umeri.

— Probabil că până în weekend nu mă apuc de ea.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de știre.

Am așteptat ca el să râdă sau să arate vreun semn că glumea, dar expresia lui era una sinceră. M-am arătat surprinsă.

— *Tu ai de gând să mă ajuți la lucrarea mea.*

— Am 10 la cursul ăsta, a spus el, ușor ofensat de lipsa mea de încredere.

— Are 10 la toate cursurile. E un geniu anormal. Îl urăsc, a spus Shepley în timp ce o conducea pe America în sufragerie, ținând-o de mână.

L-am privit pe Travis cu o expresie ciudată, iar el a ridicat întrebător din sprâncene.

— Ce e? Nu crezi că un tip acoperit de tatuaje și care face schimb de pumni pentru a-și câștiga existența poate să aibă note mari? Nu sunt la școală pentru că n-am altceva mai bun de făcut.

— Atunci, de ce trebuie să te mai bați? De ce n-ai încercat să depui o cerere pentru o bursă? l-am întrebat.

— Am încercat. Mi s-a acordat jumătate din taxa mea de școlarizare. Dar mai sunt cărțile, cheltuielile de zi cu zi, și uneori a trebuit să fac rost de cealaltă jumătate. Pidge, vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ajutor la orice, nu trebuie decât să-mi spui.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Pot să scriu și singură o lucrare.